

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2013, čj. KrÚ 63278/2013/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 12. 6. 2014, čj. 52 A 87/2013 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2013, čj. MUHO-7487/2013, Městský úřad Holice (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 5. 2013 v 13:39 hodin v obci Chvojenc, okres Pardubice, na silnici č. III/29821 ve směru od obce Rokytno řídil osobní automobil tovární značky Volkswagen, registrační značky X rychlostí 71 km/h, čímž nejméně o 21 km/h překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Za toto jednání mu městský úřad uložil pokutu ve výši 2500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 1 měsíce a povinnost nahradit náklady řízení.

2) Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, čj. KrÚ 63278/2013/ODSH/8 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil shora uvedené rozhodnutí městského úřadu.

II.

3) Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Krajský soud žalobu zamítl. Neshledal důvod přezkoumávat napadené rozhodnutí nad rozsah žalobních bodů. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemělo vliv, že ve správním spise byla založena fotokopie žalobcova občanského průkazu, neboť tato kopie nebyla rozhodným podkladem pro posouzení odpovědnosti žalobce za projednávaný přestupek. Stěžejním důkazem o vině žalobce byl záznam o měření rychlosti vozidla, podklady o ověření funkčnosti měřicího zařízení a důkaz o proškolení osob provádějících měření. Žalovaný uvedl tyto důkazy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, byly rovněž součástí správního spisu a žalobce proti nim nevznesl v průběhu správního řízení žádné námitky. Krajský soud uvedl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, že měření rychlosti vozidla radarem je legální postup a důkaz takto získaný byl získán v souladu se zákonem. Žalobce sice namítl, že má pochybnosti o správnosti provedeného měření, ale neuvedl, v čem konkrétně měla spočívat tato nesprávnost. Za těchto okolností nebyl dán důvod k revizi či kontrole provedeného měření. Nebylo rovněž nutné do spisu zakládat návod k použití měřicího zařízení, protože žalobce nijak nenamítal, že rychlost vozidla byla změřena v rozporu s tímto návodem.

4) Vzhledem k tomu, že žalobcova vina byla dostatečně prokázána existujícím záznamem o měření rychlosti vozidla, dokladem o funkčnosti měřicího zařízení a záznamem o proškolení osob provádějících měření, bylo nadbytečné provádět výslech policistů, kteří měření prováděli. Žalobce ostatně nepopřel, že řídil změřené vozidlo, pouze tvrdil, že nesouhlasil s použitím důkazů a způsobem měření. Žalovaný neporušil odmítnutím výslechu policistů zásadu ústnosti.

5) Krajský soud dále uvedl, že nepřesná citace judikatury v části napadeného rozhodnutí týkající se místa spáchání přestupku nebyla natolik zásadní, aby měla vliv na přezkoumatelnost a srozumitelnost tohoto rozhodnutí. Ačkoli v přestupkovém řízení platí zásady trestního práva, nelze dovozovat, že je na něj třeba ve všech ohledech aplikovat trestní řád.

6) Z fotografické dokumentace je zřejmé, že vozidlo řízené žalobcem bylo změřeno v obci. Ze správního spisu je zjevné, že měřicí zařízení bylo umístěno na domě čp. 242 a zaměřeno na vozidla jedoucí od obce Rokytno. Snímek vozidla byl proveden na vzdálenost 240 m od domu čp. 242 směrem na obec Rokytno, přičemž od tohoto místa je značka „začátek obce“ vzdálena více než 700 m a navíc se nachází za ohybem silnice. Nebylo tedy reálné, aby vozidlo žalobce bylo v okamžiku změření mimo obec. Krajský soud připomněl, že řidiči motorových vozidel jsou povinni dodržovat nejvyšší povolenou rychlost na celém území obce, a dodržování této rychlosti je tudíž možné kontrolovat kdekoli v obci.

7) Nedůvodná byla i námitka týkající se ustanovení opatrovníka. Žalobce zvolil jako zmocněnce osobu s bydlištěm na Kanárských ostrovech, kam se nedařilo doručovat. Jeho pražská adresa byla pouze adresou ohlašovny. Zmocněnec ani nepotvrzoval zprávy doručované na jím udanou elektronickou adresu. Za těchto okolností krajský soud souhlasil se žalovaným, že záměrem zmocněnce bylo pouze mařit doručování, a tak účelově prodlužovat řízení o přestupku. Žalobce nevyvrátil správnost těchto úvah žalovaného.

8) Žalobce předložil na podporu svých námitek nezřetelnou fotografii, která však neodpovídá obsahu správního spisu. Ve správním spise je založena fotografie vozidla řízeného žalobcem v dostatečném rozlišení, které umožňuje zjistit registrační značku vozidla. Na případ žalobce nelze aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nepatrné překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (o 2 km/h) nenaplňuje materiální znak přestupku. Žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 21 km/h. Takové překročení nejvyšší povolené rychlosti je natolik značné, že jím bezpochyby došlo k naplnění i materiální stránky přestupku.

III.

9) Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že krajský soud byl povinen zkoumat oprávněnost trestního obvinění vzneseného proti stěžovateli v plném rozsahu, tj. i nad rámec žalobních bodů, a byl povinen *ex officio* zkoumat porušení práv obviněného a průběh správního řízení. Stěžovatel uplatnil zcela konkrétní námitky a důkazy, kterými se soud nezabýval, ačkoli byl povinen se s nimi vypořádat. Krajský soud zároveň použil nepřiléhavou judikaturu zejména z daňové oblasti. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

10) Stěžovatel rovněž vyjádřil přesvědčení, že jako obviněný z přestupku nebyl povinen označovat důkazy k prokázání svých tvrzení a že správní orgány byly povinny zkoumat všechny relevantní možnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68).

11) Stěžovatel dále namítl, že krajský soud byl povinen vycházet pouze z legálních a legitimních důkazních prostředků, které byly získány zákonným způsobem a se zaručením všech práv obviněného. Celé obvinění z přestupku však stojí pouze na jediném důkazu, a to záznamu z měřicího zařízení. Chybí přitom zadní strana ověření funkčnosti měřicího zařízení, není tedy známa skutečná doba platnosti tohoto ověření, a rovněž nebylo postaveno najisto, zda doba platnosti neskončila dříve v důsledku některé ze zákonných podmínek (srov. § 7 odst. 2 prováděcí vyhlášky k zákonu č. 262/2000 Sb., o metrologii). Soud ani správní orgány však neprovedly žádný důkaz, kterým by zjistily, nakolik je výpis z měřicího zařízení spolehlivý.

12) Stěžovatel také uvedl, že samotné měření bylo vadné. Všechny fotografie z měřicího zařízení byly nepoužitelné, neboť byly pořízeny ve shodný čas, mají shodné číslo snímku a odlišné vzdálenosti měření. Muselo tedy dojít k závadě na měřicím zařízení. Soud přitom opominul stěžejní důkaz, a to návod k použití měřicího zařízení, bez kterého nebylo možné ověřit správnost postupu při měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 – 56).

13) Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013 – 60, podle kterého „pokud byla rychlost vozidla zaznamenána rychloměrem, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ Tento názor je podle stěžovatele nesprávný, neboť odporuje principům logiky a fyzikálním zákonům.

14) Podle stěžovatele soud pouze presumoval, ale neprokázal správnost uvedeného místa měření, neboť vyšel pouze z tvrzení policisty o poloze měřicího zařízení, ačkoli policejní snímky z místa měření nevykazují žádnou relevantní shodu pozadí. Na uvedeném úseku je silnice a stromy, bez intravilánu obce. Lze se tedy důvodně domnívat, že zde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Fotografie pořízená na údajném místě měření neobsahuje stejné markanty,

jako fotografie vozidla řízeného žalobcem. Místo měření je tedy zcela odlišné od fotografovaného místa. Žalovaný dále manipuloval se spisem, neboť do něj založil jiné snímky, než které stěžovatel ze spisu okopíroval a přiložil k žalobě.

15) Stěžovatelovo právo na spravedlivý proces bylo porušeno i tím, že žalovaný neprovedl výslechy svědků – policistů, ale vycházel pouze z úředního záznamu, který tito policisté vyhotovili. Takový úřední záznam je podle stěžovatele nepřipustným důkazem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115).

16) Na závěr stěžovatel namítl, že ustanovení opatrovníka pro doručování usnesením ze dne 15. 10. 2013 (pozn. NSS: správní orgán ustanovil stěžovatele opatrovníkem zvoleného zmocněnce s místem pobytu na Kanárských ostrovech pro doručování písemností) bylo provedeno v rozporu se zákonem. Kanárské ostrovy jsou součástí Španělska, a tedy součástí Evropské unie, zmocněnec využívá leteckou dopravu a je snadno dostupný. Správní orgány neodeslaly na adresu uvedenou zmocněncem ani jednu zásilku, nemohly tedy bez dalšího dojít k závěru, že doručování je mařeno. Správní orgány rovněž neodeslaly zmocněnci žádný email z emailu určeného zákonem, tedy z podatelny městského úřadu. Odesílání zpráv z jiného emailu není právně účinné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 Ans 5/2010 – 172).

IV.

17) Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

18) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

19) Kasační stížnost není důvodná.

20) Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud se proto snažil zaměřit na ta tvrzení rozsáhlé kasační stížnosti, která obsahově mohla nasvědčovat případnému porušení veřejných subjektivních práv stěžovatele. Stranou ponechal obecnější úvahy polemizující spíše s někdy poněkud expresivním způsobem, jakým krajský soud vyjádřil náhled na projednávanou věc, než s důvody jeho rozhodnutí.

21) Stěžovatel označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, protože se krajský soud nevypořádal s jeho konkrétními námitkami a důkazy. Přitom pouze uvedl, že „žalobcem byly uplatněny zcela konkrétní námitky a zcela konkrétní odkazy (opomenutý důkaz, absence možnosti seznámení se s pramenem práva, tj. konkrétním rozsudkem, na který správní orgán odkazuje v rozhodnutí, porušení kontradiktornosti dokazování výsledkem svědků, tj. porušení jak Listiny, tak Úmluvy, atd.).“ Stěžovatel však nspecifikoval, které konkrétní námitky a důkazy zůstaly nevypořádány. Obdobně neurčitá byla jeho námitka, že krajský soud měl zkoumat i porušení práv stěžovatele jako obviněného. Stěžovatel neuvedl, kterých konkrétních práv se měl tento přezkum týkat a jak měla být jeho práva ve správním řízení porušena. Tyto námitky jsou natolik obecné, že na ně nelze reagovat jinak než v obecné rovině. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně

konstatuje, že v postupu krajského soudu neshledal namítaná pochybení a neshledal ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední.

22) Nejvyšší správní soud neshledal ani s námitkou, že krajský soud použil v rozsudku nepřiléhavou judikaturu z daňové oblasti. Krajský soud použil odkazy na daňovou judikaturu výhradně v úvodní části odůvodnění, v níž se zabýval tím, zda bylo třeba napadené rozhodnutí přezkoumávat i nad rámec žalobních bodů. V této souvislosti poukázal na právní názory, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud mimo jiné i ve finančně správních kauzách a které lze vztáhnout pro jejich obecnou platnost i na projednávaný případ. Takový způsob práce s judikaturou není neobvyklý. Nelze rovněž přehlédnout, že úvodní část odůvodnění měla ve vztahu k projednávané věci pouze podpurný význam a že krajský soud odkazoval v hlavních pasážích rozsudku výhradně na nedaňovou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

23) Stěžovatel dále obecně namítl, že jako obviněný z přestupku nebyl povinen označovat ani předkládat důkazy a že bylo povinností správních orgánů zkoumat všechny relevantní možnosti, a poukázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Tomuto názoru nelze přisvědčit, neboť vychází z nepřesné interpretace uvedeného usnesení. Rozšířený senát v něm vyslovil obecné pravidlo, podle kterého „*obviněný z přestupku není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoli tvrzení anebo nabízet či předkládat správnímu orgánu důkazy*“, a že „§ 52 odst. 1 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní“. Rozšířený senát však rovněž konstatoval, že pokud obviněný z přestupku využije práva mlčet a neuplatní žádná tvrzení ani důkazy ve svůj prospěch, nelze extenzivním výkladem dovodit povinnost správního orgánu domýšlet za obviněného všechna myslitelná i nepravděpodobná tvrzení a vypořádat se s nimi v rozhodnutí; pokud naopak obviněný uvede tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k nim důkazy, je správní orgán povinen se s nimi vypořádat. To však nutně neznamená, že je povinen tato tvrzení prověřit a důkazy provést; pokud tak neučiní, musí svůj závěr vysvětlit přezkoumatelným způsobem (srov. shora uvedené usnesení rozšířeného senátu čj. 5 As 126/2011 – 68).

24) Rozšířený senát ve shora uvedeném usnesení rovněž vyslovil, že „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. Správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy dohromady utvářely poměrně jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil stěžovatel. Jednalo se zejména o záznam (trojsnímek) z měřicího zařízení, které bylo zaměřeno na silnici č. III/29821 v obci Chvojeneč ve směru od obce Rokytno, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h a podle kterého se měřené vozidlo pohybovalo přinejmenším rychlostí 71 km/h, doklad o ověření funkčnosti měřicího zařízení, a dále doklad o proškolení policisty provádějícího měření. Správní orgány dále vycházely z policejní fotodokumentace místa spáchání přestupku a vozidla stěžovatele, jehož vzhled i poznávací značka se shodovaly s vozidlem zachyceným na záznamu z měřicího zařízení, a z oznámení o přestupku podepsaného stěžovatelem, v němž k věci uvedl pouze tolik, že není schopen zjistit uváděnou rychlost. V průběhu dalšího řízení stěžovatel uplatňoval na svou obranu pouze obecné či spekulativní námitky, které nebyly způsobitelné důvodně zpochybnit stav věci zjištěný správními orgány, který byl základem pro rozhodnutí o přestupku. S jeho námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám.

25) Stěžovatel namítl, že celé obvinění z přestupku stálo pouze na záznamu z měřicího zařízení, přičemž chyběla zadní strana ověření jeho funkčnosti. Stěžovatel uplatnil tuto námitku

poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo ji uplatnit již v řízení před krajským soudem. Jedná se tedy o námitku nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jí proto blíže nezabýval. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že tato námitka neměla reálný skutkový základ. Ve správním spise je obsažena kopie obou stran ověřovacího listu měřicího zařízení včetně informace, že doba platnosti ověření rychloměru končí dne 2. 9. 2013. Měření rychlosti proběhlo dne 1. 5. 2013, tedy v době platnosti ověření. Stěžovatelovy úvahy, že mohlo dojít k zániku doby platnosti ověření v důsledku některé ze zákonných podmínek, zůstaly výhradně ve spekulativní rovině. Jako takové nebyly způsobilé rozumně zpochybnit úvahu správních orgánů i krajského soudu, že pokud měření rychlosti proběhlo v době platnosti ověření měřicího zařízení, byla rychlost změřena správně.

26) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám, že měření bylo vadné a že krajský soud opominul stěžejní důkaz v podobě návodu k použití měřicího zařízení, bez něhož nebylo možné ověřit správnost postupu při měření. Jak správně konstatoval krajský soud, stěžovatel nevznesl ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení žádnou konkrétní námitku či pochybnost o správnosti postupu policistů při měření rychlosti. Stěžovatel pouze uváděl, že všechny snímky nesou vadu expozice a že mají shodné číslo snímku a čas měření. Tyto námitky se týkaly pouze písemného a obrazového výstupu z měřicího zařízení, ale nebyly způsobilé přímo zpochybnit naměřenou rychlost vozidla. Tím se jeho případ značně odlišoval od případu řešeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 3 As 29/2011 – 56, na nějž stěžovatel odkázal. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud považoval za nezbytné provést důkaz výsledkem zasahujících policistů a návodem k obsluze, protože stěžovatel (obviněný z překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici) konkrétním způsobem přímo zpochybnil správnost postupu policistů při měření rychlosti. Ti měřili rychlost vozidla přístrojem PolCam během jízdy na dálnici, přičemž podle kamerového záznamu se v průběhu měření přiblížili k měřenému vozidlu. Nedodrželi tak konstantní vzdálenost mezi měřidlem a měřeným vozidlem požadovanou v návodu k použití, což mohlo mít za následek naměření nesprávně vyšší rychlosti. V nyní posuzované věci však stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní vadu v postupu měření rychlosti, které se měli policisté dopustit a měření navíc nebylo provedeno z pohyblivého se vozidla.

27) Stěžovatel rovněž namítá, že názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku čj. 1 As 83/2013 – 60, kterým krajský soud argumentoval v napadeném rozsudku a podle kterého „pokud byla rychlost vozidla zaznamenána rychloměrem, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“, odporuje zákonům logiky i fyzikálním zákonům. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Předně je třeba poznamenat, že rozsudek krajského soudu by obstál i bez odkazu na označený judikát. Stěžejní argumentace krajského soudu spočívala v tom, že v posuzované věci vůbec nebylo potřeba provádět důkaz návodem k použití měřicího zařízení. Stěžovatel totiž nezpochybňoval, že měření rychlosti proběhlo v souladu s tímto návodem, čemuž Nejvyšší správní soud výše přisvědčil. Nad rámec úvahy o důvodnosti kasační námitky lze poznamenat, že citovaný právní názor uvedený v rozsudku čj. 1 As 83/2013 – 60 přiměřeně vycházel z právního názoru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 – 27, přičemž v tam projednávané věci byl proveden důkaz odborným vyjádřením k systému měřicího zařízení. Z tohoto vyjádření přitom vyplývalo, že přístroj by rychlost vůbec nezměřil, pokud by byl nesprávně nastaven. Právní názor v uvedeném rozsudku tedy byl patřičně odůvodněn skutkovými okolnostmi případu projednávaného soudem v uvedené věci a jen odkazem na tuto judikaturu nebylo možné zpochybnit rozsudek krajského soudu.

28) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v námitce, že krajský soud neprokázal správnost uvedeného místa měření, neboť vyšel pouze z tvrzení policisty o poloze měřicího

zařízení, ačkoliv policejní snímky z místa měření nevykazují žádnou relevantní shodu pozadí se snímky z měřicího zařízení, a že vzhledem k chybějící shodě mohlo být jeho vozidlo změřeno mimo obec. Stěžovatel pouze obecně nesouhlasil s tvrzením policisty o umístění měřicího zařízení, nepředložil však žádné tvrzení či důkaz, které by důvodně nasvědčovaly tomu, že měřicí zařízení bylo umístěno v rozporu s údaji ve správním spise. Za takové tvrzení či důkaz rozhodně nelze považovat okolnost, že fotografie z měřicího zařízení neobsahovala tolik detailů nebo „sboďné“ znaky jako fotografie místa spáchání přestupku pořizená zasahujícími policisty. Fotografie z měřicího zařízení byla primárně určena k identifikaci vozidla a naměřené rychlosti, proto na ní bylo z povahy věci zaznamenáno zejména dané vozidlo a vozovka, nikoli detailní záběry okolí, které pořídili až zasahující policisté.

29) Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani s námitkou, že žalovaný manipuloval se spisem, neboť fotografie v něm obsažené neodpovídají fotografiím, které stěžovatel ze spisu okopíroval a přiložil k žalobě. Snímky otiskuté přímo v žalobě sice mají horší obrazovou kvalitu než snímky ve správním spise, ale pouze z této okolnosti nelze přesvědčivě tvrdit, že došlo k manipulaci se správním spisem. U kopírovaného snímku totiž bývá jeho obrazová kvalita zpravidla horší než v případě originálu.

30) Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že městský úřad použil nepřipustný důkaz v podobě úředního záznamu vyhotoveného policisty o průběhu skutkového děje. Městský úřad jej zmínil jako důkazní prostředek, neboť se jednalo o součást policejního spisu. Je však třeba zdůraznit, že tento úřední záznam nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která podle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát.*“ Nejvyšší správní soud se nevymezil proti takovému užití úředního záznamu ani v jiných kauzách obdobných případu stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 110/2012 – 26, či ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011 – 54).

31) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány měly provést výslech svědků – zasahujících policistů. Stěžovatel neuvedl rozhodné skutkové okolnosti, které by měly jejich výpovědi prokázat, a stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností jinými provedenými důkazy. Za těchto okolností by byl výslech svědků nadbytečný (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, čj. 2 As 121/2011 – 90).

32) Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že se nezabýval námitkou nezákonnosti usnesení, kterým žalovaný ustanovil zmocněnci stěžovatele opatrovníka pro doručování. Toto usnesení není úkonem, kterým se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem, neboť se jedná o rozhodnutí významně ovlivňující procesní práva a povinnosti účastníků řízení, a nevztahuje se na něj proto kompetenční výlučka podle § 70 písm. c) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 80/2008 – 57). Jedná se tedy o rozhodnutí, které lze samostatně přezkoumat žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je však žaloba nepřipustná, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Proti usnesení o ustanovení opatrovníka pro doručování bylo odvolání přípustné (srov. § 76 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 5 správního řádu) a stěžovatel o něm byl řádně poučen, avšak odvolání nepodal. Tato námitka proto neměla místo až v řízení o meritu věci – o zákonnosti uložené sankce.

33) Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

34) O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. ledna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu